

РЕШЕНИЕ

№ 366

гр. Русе, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивайло Ас. Йорданов

при участието на секретаря Радостина Ил. Станчева
като разгледа докладваното от Ивайло Ас. Йорданов Административно наказателно дело № 20224520200143 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗДР. М. В., чрез адв. И.Г., депозирана против наказателно постановление № 38-0002937/05.10.2021г., издадено от Директор на РД „АА“, определен от министъра на МТИТС за длъжностно лице по реда на чл. 92, ал. 2 ЗАП, с което на жалбоподателя, на основание чл. 93в, ал. 11 ЗАП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 500 лева за нарушение на чл. 34, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕС) № 165/2014г.

С жалбата се ангажират твърдения, че издаденото наказателно постановление е незаконосъобразно, тъй като неправилно е отразена фактическата обстановка, неправилно е приложен материалният закон и е издадено при съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване на правото на защита на санкционираното лице. В подкрепа на тези твърдения се релевират доводи, че в АУАН и НП приетите за осъществили се факти, не съответстват на цифрово посочената квалификация на задължението по чл. 34, § 3, б. „б“ от Регламента и е налице противоречие между посочената като нарушена разпоредба на Регламента и фактическото обвинение, което е довело до нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. На следващо място се инвокират доводи, че е налице нарушение на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, тъй като нарушението не е описано пълно, точно и не

съдържа квалифициращите го факти, а именно дата и място на нарушението. Релевират се доводи, че със съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП са повдигнати взаимноизключващи се обвинения, тъй като наказващия орган, на основание чл. 91б, ал. 1 ЗАП, е следвало да се извърши проверка на работодателя на водача, именно в хода на която да се установи, какви действия е извършвал водача през предходните 28 дни и чак след това да бъде реализирана неговата отговорност. Развиват се съображения, че съгласно приложената за нарушена правна норма, за водач на автомобил, попадащ в обхвата на Регламент № 561/2006г. е налице задължение за ръчно въвеждане на данни в дигиталната си карта единствено при хипотезата, че последният няма достъп до превозното средство, какъвто не е настоящия случай и за водачът не е бил длъжен да въвежда ръчно данните за посочения в АУАН период, поради и което не е налице един от фактите на състава на нарушението по чл. 34, § 3, б. „б“ от Регламент № 165/2014г. На последно място се излагат доводи, че наказващият орган не е изпълнил задължението си по чл. 54 и сл. ЗАНН и не е извършил допълнително разследване на спорните обстоятелства, при което е щяло да се установи, че в действителност се касае за нарушение на чл. 10, ал. 1 от Наредба № Н-3/2009г. на МТИТС, което подлежи на санкциониране по чл. 93в, ал. 17, т. 4 ЗАП. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява. Депозирана е писмена защита, в която се приповтарят доводите, изложени в жалбата.

Районна прокуратура - Русе, редовно призована, не изпраща представител.

Наказващият орган, редовно призован, не изпраща представител. Депозирано е становище, в което се релевират доводи, че административното нарушение е безспорно установено и доказано и наказателното постановление следва да бъде потвърдено.

Жалбата изхожда от процесуално легитимирано лице, доколкото по отношение на същото е ангажирана административнонаказателна отговорност. Депозирана е в преклузивния срок за обжалване, касае подлежащо на обжалване наказателно постановление, поради и което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество досежно

нейната основателност.

Съдът, след като обсъди ангажираните от страните фактически и правни доводи, прецени събраните по делото доказателства, и извърши служебна проверка на обжалваното наказателно постановление, съгласно изискванията на чл. 314 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Административнонаказателното производство е започнало със съставянето на АУАН № 293558/27.08.2021г. против жалбоподателя, за това, че на 27.08.2021г., около 11,35 часа, в град Русе, на изхода за град Варна, на КПП Русофили, като водач на състав от ППС, състоящ се от влекач Скания Р 420 ЛА 4Х2 МНА, с рег. № Н 61 73 ВС, от категория N 3, оборудвано с дигитален тахограф, марка Stoneridge Electronics SE500, със сериен № 0000447796, с прикачено полуремарке Стас С 300 ЦХ, с рег. № Н 73 67 ЕЕ, от категория О 4, извършващ обществен превоз на товари – малц, с товарителница серия А № 305258 от 27.08.2021г., с лиценз на Общността и заверено копие № 110460023 не е въвел ръчно необходимите данни за периода от 11,50 часа на 21.08.2021г. до 07.34 часа на 27.08.2021г., когато водачът е бил извън превозното средство и не е бил в състояние да използва дигиталния тахограф, което е субсумирано като нарушение по чл. 34, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕС) № 165/2014г.

АУАН е подписан от нарушителя, без същият да е отразил в него, че има възражения.

Такива са били депозираны в срока и по реда на чл. 44, ал. 1 ЗАНН, като е представено Удостоверение за дейности за посочения период.

Въз основа на съставения му АУАН било издадено и оспореното наказателно постановление, с фактическо описание и правна квалификация на деянието, идентични с тези съдържащи се в АУАН, като на жалбоподателя, на основание чл. 53 ЗАНН и чл. 93в, ал. 11 ЗАП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 500 лева, за нарушение по чл. 34, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕС) № 165/2014г.

Посочената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства и писмените доказателствени средства.

Не са налице противоречия в доказателствената съвкупност по делото, което от своя страна да налага, излагането на подробни мотиви кои

доказателства съдът приема и кои отхвърля, както изисква разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, приложима на основание чл. 84 ЗАНН, доколкото както гласните, така и писмените доказателства и доказателствени средства се намират в корелативно единство и безспорно подкрепят приетите за осъществили се в хода на административнонаказателното производство факти, които факти не се и оспорват от страна на жалбоподателя.

Въз основа на извършена оценка на събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, съдът намира, че следва да бъдат изведени следните правни изводи.

Актът и наказателното постановление са съставени при спазване императивните изисквания на ЗАНН. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В акта за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, а така също и в самото наказателно постановление, са отразени датата и мястото на нарушението. Самото нарушение е описано подробно, както в акта, така и в издаденото въз основа на него НП и в същите са намерили отражение всички обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице, а така също и конкретната законова разпоредба, под която са субсумирани фактите, установени от наказващия орган и санкционната норма, въз основа на която е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. Не е налице противоречие между приетите за установени факти, нормата под която същите са субсумирани и санкционната разпоредба, въз основа на която е ангажирана отговорността на жалбоподателя.

Неоснователни са релевираните от страна на пълномощника на жалбоподателя доводи, касаещи допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 348, ал. 3 НПК, приложима на основание чл. 335, ал. 2, вр. чл. 84 ЗАНН, нарушението на процесуалните правила е съществено, когато е довело до ограничаване на процесуалните права на страните.

Неоснователни и без опора в материалите по делото са твърденията в жалбата, че приетите за осъществили се в АУАН и НП факти, не съответстват на цифрово посочената квалификация на нарушението по чл. 34, § 3, б. „б“ от Регламента, предвид това, че същите съответстват на неизпълнение на задължение по чл. 34, § 3, б. „а“ от Регламента и това е довело до нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, тъй като е налице противоречие между посочената като нарушена разпоредба на Регламента и фактическото обвинение. Посочената от жалбоподателя разпоредба на чл. 34, § 3, б. „а“ от Регламента, касае тахографски лист, а б. „б“ касае именно картата на водача, а в настоящия случай видно от предявеното на жалбоподателя административнонаказателно обвинение се касае именно за невъвеждане на данни в картата на водача, поради и което не е налице твърдяното противоречие между приетите за осъществили се факти и нормата под която същите са субсумирани.

Неоснователни са твърденията, че е налице нарушение на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, тъй като нарушението не е описано пълно, точно и не съдържа квалифициращите го факти, а именно дата и място на нарушението.

Изрично в АУАН и НП е посочен конкретния период, през който водачът не е въвел ръчно необходимите данни, когато е бил извън превозното средство и не е бил в състояние да използва дигиталния тахограф и така описано нарушението съдържа посочване на всички приети за осъществили се факти от обективната действителност, включени в неговия състав и въз основа на тези факти, нарушителят е могъл да разбере, за какво конкретно нарушение е ангажирана неговата отговорност и кога е извършено същото и по никакъв начин не е ограничено правото на защита на жалбоподателя, както да бъде запознат с всички приети за осъществили се факти, така и да организира защитата си във връзка с така приетите за осъществили се фактически положения.

Във връзка с твърденията, касаещи липса на мястото на нарушението, следва да бъде посочено, че съгласно разпоредбата на чл. 48, ал.2 от ЗАНН когато не може да се определи точно местоизвършването на нарушението, компетентен да разгледа преписката е административнонаказващият орган, в чийто район се намира

местожителството на дееца, или органът, в района на който най-напред е образувано производството. В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано, на основание чл. 36, ал. 1 ЗАНН, със съставянето на АУАН от старши инспектор към РД „Автомобилна администрация“ – Русе и наказателното постановление е издадено от Директор на РД „Автомобилна администрация“ – Русе. С оглед изложеното, непосочването на мястото, където жалбоподателят не е въвел ръчно необходимите данни, когато е бил извън превозното средство и не е бил в състояние да използва дигиталния тахограф не е довело до ангажиране на неговата отговорност от местно некомпетентен орган и не е опорочило проведеното административнонаказателно производство. Това не е довело и до нарушаване правото на защита на наказаното лице, тъй като същото е упражнило правото си на жалба и същата е разгледана от местнокомпетентния съд.

Неоснователни са доводите, че със съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП са повдигнати взаимноизключващи се обвинения. Както в АУАН, така и в издаденото НП е налице идентитет, както на приетите за осъществили се факти, така и на правната квалификация на същите. Дали е осъществен състава на нарушението, за което е привлечен към административнонаказателна отговорност жалбоподателя и доказаността на административнонаказателното обвинение е въпрос по същество, а не е въпрос касаещ редовност на АУАН и НП.

На последно място не е нарушен чл. 52, ал. 4 ЗАНН, тъй като не се е налагало събиране на допълнителни доказателства и разследване на спорни обстоятелства, предвид представеното с възражението срещу АУАН Удостоверение за дейности. Единствено и само в правомощията на наказващия орган е да субсумира установените факти под хипотезиса на нарушената според него правна норма и упражняването на това негово правомощие не може да съставлява процесуално нарушение, тъй като по никакъв начин не е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице, а е въпрос по същество, касаещ правилното приложение на материалния закон.

По изложените мотиви, съдът намира за неоснователни релевираните с жалбата доводи, касаещи допуснати в хода на производството съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаването на НП.

Съгласно приетата за нарушена разпоредба на по чл. 34, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕС) № 165/2014г. Когато в резултат на отсъствие от превозното средство водачът не е в състояние да използва тахографа, с който превозното средство е оборудвано, периодите, посочени в параграф 5, буква б), подточки ii), iii) и iv) се вписват в картата на водача, като се използва приспособлението за ръчно въвеждане на данни, осигурено за тахографа, ако превозното средство е оборудвано с дигитален тахограф.

Няма спор по делото и от всички гласни и писмени доказателства безспорно се установява и доказва, че за посочения в АУАН и НП период от 11,50 часа на 21.08.2021г. до 07,34 часа на 27.08.2021г. няма въведена информация в дигиталната карта и не са били въведени ръчно, автоматично или по друг начин необходимите данни, когато водачът е бил извън МПС и не е бил в състояние да използва дигиталния тахограф, както и че не е водачът в хода на извършената му проверка не е представил друг документ, свързан с неговото състояние, информация за работа и почивка в периода или удостоверение за дейности. Такова удостоверение за дейности е представено от наказаното лице едва с възразението срещу съставения му АУАН.

Съгласно Решение № 186 от 16.07.2021 г. на Административен съд – Русе, постановено по КАНД № 169/2021 г. и Решение на СЕС по дело С-96/19, следва да бъде прието, че представеното след проверката удостоверение за дейности може да служи за доказателство при липса на ръчно въведени данни за периода, в който водача е бил в отпуск или почивка и не е бил в състояние да използва тахографа.

Обстоятелството, че жалбоподателят не е представил при проверка удостоверение за дейността му като водач за посочения период, за който липсва информация в дигиталната карта, осъществява обективните признаци от състава на нарушението по чл. 93в, ал. 17, т. 1 от ЗАП, но предвид това, че тази разпоредба предвижда по-голям размер на наказанието и с оглед забрана за влошаване положението на жалбоподателя, наказателното постановление следва да бъде отменено като издадено при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д ЗАНН, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените от същия разносики за възнаграждение на един адвокат в размер на 330 лева.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1, вр. ал. 3, т. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 38-0002937 от 05.10.2021г., издадено от Директор на РД „Автомобилна администрация“ – Русе, определен за длъжностно лице по реда на чл. 92, ал. 2 ЗАП, с което **ЗДР. М. В.**, ЕГН: *****, с адрес град ***, на основание чл. 93в, ал. 11 ЗАП е наложено административно наказание „ГЛОБА“ в размер на **500 (петстотин) лева** за нарушение на чл. 34, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕС) № 165/2014г.

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „АВТОМОБИЛНА АДМИНИСТРАЦИЯ“ ДА ЗАПЛАТИ на **ЗДР. М. В.**, ЕГН: *****, с адрес град ***, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 АПК **СУМАТА** в размер на **330,00 (триста и тридесет) лева**, представляваща разноси за възнаграждение за един адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд град Русе в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено

Съдия при Районен съд – Русе: _____